

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ A SIBIULUI

ABONAMENTUL:

Pe un an: 25 lei
Cont nr. 45.10.4.09.2

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român,
Sibiu, str. 1 Mai nr. 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază.

Cititorii din străinătate se pot abona, adresându-se
la ILEXIM Departamentul Export — Import Presă,
P.O. Box 136-137 — telex: 11226, București,
str. 13 Decembrie nr. 3.

Credința noastră

62. Sfinții Părinți (II)

Sfântul Ambrozie din Mediolan (333—397). A fost ales episcop în 373. După ce a studiat pe Părinții răsăriteeni de la Clement Alexandrinul până la Sf. Vasile cel Mare, s-a dedicat unei pastorații exemplare și și-a împărțit averea săracilor. A ținut numeroase sinoade contra arienilor, fiind stimat de împăratul Teodosie cel Mare. În scrisul său se remarcă un păstor sufletesc atent la cele practice. A comentat creația după Sf. Vasile. A scris un comentariu voluminos la Sf. Evanghelie după Luca. A mai scris și altele, dar cea mai importantă lucrare a sa rămâne: „Despre oficiul clericilor” (391), în care tratează aceeași problemă ca Sf. Ioan Gură de Aur în lucrarea „Despre preoție”. A mai scris „Despre credință”, „Despre Sf. Duh”, în care reproduce lămuririle aduse de Sf. Vasile cel Mare și Sf. Grigorie de Nazianz. A făcut cel mai bun comentariu la epistolele pauline în Apus. O singură greșală a făcut: a înclinat spre concepția origenistă a focului curățitor, din care se va naște teza latinilor despre purgator. E pomenit la 7 decembrie.

Sfântul Chiril (Ciril) cel Mare al Alexandriei (370—444). În anul 412 ajunge episcop al Alexandriei. A combătut pe toți ereticii. Combate pe ereticul Nestorie printr-o „Scrisoare dogmatică”, unde trata dogma despre Născătoarea de Dumnezeu — Theotokos. A comunicat punctul său de vedere și la Roma, unde scrisoarea sa a fost socotită ortodoxă. Scrisul dogmatic al Sf. Chiril cuprinde mai multe lucrări: „Pentru religia sfântă a creștinilor contra lui Iulian Apostatul”, „Despre Sfânta și consubstanțiala Treime” — un adevărat tezaur, „Despre dreapta credință” și multe altele. Sf. Chiril s-a impus și a fost recunoscut la Sinodul IV ecumenic ca „stîlp al Ortodoxiei”, care l-a proclamat sfânt. Este pomenit la 9 iunie.

Sfântul Cassian Romanul († 435) este originar din Dobrogea. Apără Ortodoxia împotriva pelagianismului, care nega rolul harului dumnezeesc în realizarea mîntuirii sufletești. Sf. Cassian Romanul e întemeietorul monahismului în Apus. Scrierile sale sînt cea mai bună sinteză a evlaviei vechiului monahism răsăritean. El a fost puntea de legătură dintre monahismul răsăritean și apusean. De tînar își însușise o frumoasă cultură și a fost monah în Betleem. În anul 405, fiind la Roma, apără pe Sf. Ioan Gură de Aur, care fusese exilat a doua oară în anul 407. El a fost hirotonit de Sf. Ioan întru diacon la anul 400 în Constantinopol. În anul 415 se găsea la Marsilia, unde a întemeiat o mănăstire de călugări și una de maici. Aici trăiește pînă la moartea sa în 435. El a scris: „Despre rînduiele chinovilor și despre vindecarea celor 8 patimi de căpetenie” și „Convorbiri cu Părinții”, în care sînt 24 convorbiri pe care le-a avut cu pustnicii din Egipt, în timpul celor două călătorii pe care le-a făcut împreună cu prietenul său Gherman în Egipt. Este pomenit la 29 februarie.

Sfinții Părinți de la Sinodul IV ecumenic de la Chalcedon din 451, în număr de 630, pomeniți în Duminica cea mai apropiată de 14 iulie, deci după data Sfințelor Paști, în Duminica a 4-a, a 5-a, a 6-a sau a 7-a. Acest Sinod devine cel mai strălucit pe care l-a avut Biserica vreodată. A fost un sinod al întregii Biserici, la care s-a precizat că Biserica Mîntuitorului este „Biserica Ortodoxă”. Acest adevărat sinod al Ortodoxiei s-a impus în istorie și pe hotărârile lui vor jura urmașii în scaunele patriarhale ca dovadă că vor respecta pe viitor cele hotărîte.

Sfântul Sofronie, patriarhul Ierusalimului († 638) a fost un apărător însuflețit al Ortodoxiei con-

tra ereziei monotelite, care desconsidera dogma Hristologică. Sf. Sofronie a fost prieten cu Sf. Maxim Mărturisitorul. Împotriva ereziei monotelite el publică o epistolă sinodală în anul 634, prin care face distincție clară între cele două lucrări în Hristos. E pomenit la 11 martie.

Sfântul Ioan Scărarul († 649) este pomenit în Duminica a 4-a din postul Sfințelor Paști. El a compus lucrarea „Scara Paradisului” (a Raiului), în care arată calea spre mîntuirea subiectivă prin eliberarea de păcate și însușirea de virtuți mîntuitoare sub înrîurirea continuă a harurilor dumnezeiești.

Cinstirea unei activități puse în slujba Bisericii și binelui obștesc

Simbătă, 17 septembrie 1977, la Centrul mitropolitan din Sibiu a avut loc o festivitate închinată sărbătoririi P.C. prot. stavr. Traian Belașcu, vicar arhiepiscopesc, cu prilejul trecerii la pensie.

Evenimentul consemna cei 75 ani de viață ai P.C. prot. Tr. Belașcu, dintre care 51 ani de preoție, dintre care aproape 30 ani prim-colaborator a patru ierarhi: Mitropoliții Nicolae Bălan și Nicolae Colan, P.F. Patriarh Iustin, în timpul cît a fost Mitropolit la Sibiu, și I.P.S. Mi-

Participanți la festivitatea din 17 septembrie 1977. În stînga I.P.S. Mitropolit Nicolae, P.C. vicar Tr. Belașcu

tropolit Nicolae Mladin — în calitate de vicar administrativ la Centrul mitropolitan din Sibiu, funcție îndeplinită cu pricepere și dăruire. Pe drept cuvînt putem spune deci că festivitatea la care ne-am referit a însemnat o adevărată cinstire a unei activități puse în slujba Bisericii străbune, a binelui obștesc, în slujba poporului ai cărui fii sîntem.

La festivitate au participat: I.P.S. Mitropolit Nicolae al Ardealului, P.C. consilieri și inspector eparhial, P.C. rector și prorector de la Institutul Teologic Universitar din Sibiu, P. Cuv. stareț al Mănăstirii Brîncoveanu, P.C. protopopi, deputați eparhiali.

A fost de față reprezentantul Departamentului Cultelor.

În cuvîntarea rostită cu acest prilej, I.P.S. Mitropolit Nicolae al Ardealului a făcut o incursiune în istoria Bisericii și poporului nostru, după care a prezentat activitatea P.C. vicar Tr. Belașcu, care în timpul celor aproape trei decenii de vi-

Sfântul Maxim Mărturisitorul (580—662) a fost cel mai de seamă scriitor răsăritean din secolul VII. În anul 640 începe să combată teza de compromis monotelită. La mai multe sinoade a respins ca nepotrivite dispozițiile imperiale din „Ektezis” și „Typos”. A scris mai multe tratate și lucrări: „Mistagogia asupra Sfintei Liturghii” este deosebit de frumoasă. În această lucrare arată felul cum harul lui Dumnezeu coboară spre credincioși prin mijlocirea Sfințelor Taine. A mai scris: „Despre monahism”, „O mie trei sute cincizeci de sentințe morale”, — a formulat o filozofie asupra istoriei. El spune: „În centrul istoriei universale stă Hristos, pentru că prin întruparea Logosului și prin suferința pe cruce ne-a

(Continuare în pag. 3)

cariat după cuvîntul Sf. Apostol Pavel, „și-a făcut slujba deplin”, atît spre binele Bisericii cît și al poporului al cărui fiu este.

I.P.S. Sa a exprimat mulțumiri „celui ce a înțeles la timp” importanța marelui act al refacerii unității noastre bisericești, act spre care au aspirat generații întregi de credincioși transilvăneni.

A vorbit apoi noul vicar administrativ al Arhiepiscopiei Sibiului, P. Cuv. arhim. V. Cornilă.

Luînd cuvîntul, P.C. vicar pens. Tr. Belașcu a arătat climatul creat după 23 August 1944, care a favorizat Reîntregirea noastră bisericească, realizată „de jos în sus”, din inițiativa preoților și credincioșilor.

P.C. Sa a evocat apoi frînturi din activitatea de vicar, funcție cu care a căutat să se identifice cît mai deplin, mulțumind tuturor pentru dragostea ce i s-a arătat.

În cinstea sărbătoritului, I.P.S. Mitropolit Nicolae al Ardealului a oferit apoi o masă oficială, la care au luat cuvîntul: P.C. prot. L. Dănilă în numele preoților și protopopilor din Arhiepiscopie, deputatul eparhial P. Deji în numele credincioșilor, P.C. prof. pens. Is. Todoran în numele Consiliului eparhial, P.C. cons. Gh. Papuc în numele permanenței Cons. eparhial și P.C. rector Gr. Marcu în numele Institutului Teologic Universitar Sibiu.

A vorbit de asemenea reprezentantul Departamentului Cultelor.

Cu toții au elogiat personalitatea și activitatea bogată a P.C. vicar pens. Tr. Belașcu, om cu clarviziune, care și-a făcut datoria sub cei patru ierarhi cu care a lucrat, a reprezentat cu cinste Biserica Ortodoxă Română în relațiile cu celelalte culte, a slujit și predicat în bisericile din Mitropolia Ardealului și dinafara ei, a stat mereu la dispoziția preoților și credincioșilor cu îndrumările convenite ș. a. m. d.

Vorbitorii au făcut totodată urări de spor în muncă noului vicar arhiepiscopesc.

În încheierea festivității, P.C. vicar pens. Tr. Belașcu a mulțumit tuturor celor prezenți pentru bucuria ce i-au prilejuit-o, mulțumiri respectuoase adresînd cu deosebire Sf. Sinod, în frunte cu P.F. Patriarh Iustin, și conducerii Departamentului Cultelor, în frunte cu președintele Ion Roșianu, pentru tot sprijinul pe care l-a primit în activitatea sa, arătînd totodată că zilele pe care i le va rîndui Dumnezeu le va pune și de acum înainte în slujba Bisericii și Patriei noastre dragi.

R.

Suptători pentru libertatea și independența patriei

Sub stelele de aur care au vibrat și care tremură pe mormintele eroilor, stau gândurile, amintirile și năzuințele noastre când este vorba de patrie, de dragostea de acest pământ plămădit cu moaștele acelora care s-au jertfit pentru libertatea și independența țării. Nimic nu poate înfricoșa pe acela care luptă pentru dreptate. Patriotismul este cel mai curat și mai nobil imbold pentru înălțare. Fiecare popor își iubește pământul lui, dar ceea ce ne caracterizează este dârzenia. Noi am trăit mereu aici, iubind ceea ce avem și acest fapt ne-a dat putere.

Acum la o sută de ani de la Independența Patriei, compoziția mea punctează înseși bătăile inimii în care arde ca-ntr-o flacăra vie comuna mea de baștină, Tilișca din Mărginimea Sibiului, unde se află „Dealul Negru“, numit astfel pentru că în revoluția de la 1848 aici s-au adunat o mulțime de preoți încit dealul părea negru de la îmbrăcămintea lor și care s-au adunat pentru a susține drepturile românilor. Tot în această comună, înspre capătul din sus, se află și „Moara Furcilor“, unde erau trași în furci toți românii care se răsculau împotriva împilării apărându-și drepturile. Din Tilișca s-au ridicat în revoluția de la 1848 doi tribuni, preoții Dumitru Miclăuș și Ioan Iosof, care au luptat în oastea lui Axente Sever. Dumitru Miclăuș era numit de popor și „Popa Mare“. Era înalt, demn, drept și mândru. Mitropolitul Andrei Șaguna s-a mândrit cu el, prezentându-l la Viena în fața demnitarilor din vremea aceea cu cuvintele: „Astfel de preoți am eu în Ardeal!“

Fratele bunicii mele după mamă, Ioan Florea, căruia toată comuna îi spunea „Babu Ion“, a luptat voluntar în războiul de la 1877 și a fost gornist. Era de meserie cismar, învățase la București unde de altfel l-a și prins războiul. A trăit

pînă la vîrsta de optzeci și nouă de ani. Din Tilișca ale cărei case stau picurate la poalele munților s-a mai ridicat maiorul Prică Constantin, care în al doilea război mondial a murit vitejește în fruntea soldaților pe care îi comanda în luptele din Tatra. Steaua cruntă a jertfei i-a închis ochii dar amintirea lui stăruie în inimile tilișcanilor, care l-au avut în toată vremea drag.

Prima mea parohie a fost parohia Orlat din județul Sibiu. Pe dealurile Orlatului au luptat în primul război mondial regimentele din Vilcea și mulți au primit botezul singelui aici, sub trîmbe de lumină, învăluiți în aburi de cetină albastră. În memoria lor, în vîrfurile unui deal, s-a ridicat un monument pe a cărei placă sînt înscrise numele lor. Cugetul privegherii îmi descoperă făcliile aprinse spre pomenirea lor sub a căror raze îl văd și pe tata căzut în război, la Oituz, pe care n-am avut fericierea să-l văd în viață decît numai în fotografie.

De la Orlat am ajuns la parohia Toderița-Făgărașului. Din acest sat a căzut în revoluția din 1848 preotul Ioan Fofeldea.

Pe o filă de Evanghelie am găsit scris următoarele: „INSEMNARE: În ziua de 14 septembrie 1916 am oficiat Sfînta Liturghie împreună cu părintele paroh Petru Debu din comuna Toderița. După Sfînta Liturghie am făcut sfințirea apei și am mers împreună pe la casele credincioșilor, stropind și trupa cantonată în sat.“ Semnează: Preot N. C. Armașescu de loc din comuna Tomșani, județul Vilcea, preot sătesc. Regimentul 2 Vînători, București.

Citind aceste rînduri îmi sună în urechi glasul clopotelor bisericii din deal trase de gojmanul vremii aceleia prin care se anunța bucuria îmbrățișării fraților de dincolo de Carpați cu cei de dincoace de Carpați în a căror inimă de bună

seamă strălucea bucuria victoriei; „Întregirea neamului.“

Protopopul Mihai de la biserica Sf. Nicolae din Scheii Brașovului unde slujesc acum a întâmpinat pe Mihai Viteazul în preajma lui 1600, an de mare importanță în istoria poporului nostru.

În incinta bisericii se află „prima școală românească“ care a ridicat sentimentul trăirii în pelerinajul identității neamului și patriei pe culmile imponderabile ale mărturisirii de credință. Iată ce mărturisește la 1908 Aurel Mureșanu: „Cînd umblam la școală și mi se deșteptară simțurile pentru ceea ce e bun și frumos iar în inima mea plîpîndă începu a încolți iubirea de patrie și de neam, mă găseam într-un mediu care a nutrit mult aceste sentimente. Școala a dat bărbați de caracter și dezinteresați, avînd o singură ambiție, un singur scop; de a lucra în unire pentru libertatea, înflorirea și înălțarea patriei și a neamului românesc... Poporul nostru să se vadă liber și neatîrnat în patria sa străveche, alături de națiunile cu cari a trăit împreună și i-a fost urzit de providență.“

Liceul Șaguna, în lumina lui domoală și tulburătoare, înscrie pe placa de bronz a amintirii atîți eroi dintre profesorii și elevii de altădată, mulți luptînd la Mărășești pentru întregirea neamului. La acest liceu a fost profesor și Ilie Cristea care și-a închinat întreaga lui viață și activitate cauzei democrației, păcii și socialismului.

În fața bisericii Sfîntului Nicolae și a primei școli românești stă statuia „Eroului de la Mărășești“, soldatul cu baioneta la armă, statuie care, așezată în Piața Unirii, sub culmi de brazi, șoptește parcă la fereastra sufletului bunului cetățean solia:

„Iar pe mormînt, cînd am să plec în moarte,
Sădiți-mi brazi ce nu mai vestejesc,
Să pot cînta, prin cetini, mai departe,
Iubirea mea: pămîntul românesc!“

(Continuare în pag. 4)

Sfinții Părinți

(Urmare din pag. 1)

mîntuit și ne-a ajutat fiecăruia să ascultăm de Sfînta Sa Evanghelie, să ne ridicăm spre Dumnezeu — Theosis = îndumnezeire. Sf. Maxim rămîne un înflăcărat apărător al dogmei Hristologice de la sinodul al IV-lea ecumenic din 451 și apreciat de Părinții bisericești de la Sinodul al VI-lea ecumenic din anul 681. E pomenit la 13 august.

Sfîntul Andrei Criteanul († 740) a fost autorul Marelui canon de pocăință, care se citește în primele patru zile din postul Sfințelor Paști și în săptămîna a cincea la denia de miercuri. Era un apărător hotărît al cinstirii sfințelor icoane. E pomenit la 4 iulie.

Sfinții Părinți de la Sinodul VII ecumenic de la Niceea din 787, care a precizat principiile cultului Sfinței Fecioare — Maica Domnului, a sfinților, a sfințelor icoane și a sfințelor moaște. Hotărîrile luate se bazează pe învățătura Sfîntului Ioan Damaschinul. Sînt pomeniți în Duminică 21-a după Paști.

Alți Părinți bisericești, scriitori și teologi ortodocși.

Sfîntul Ignatie al Antiobiei — teologul — († 107). A fost martirizat la Roma pentru neînfricată sa credință în Hristos. Sf. Ignatie a fost numit și Teoforul, adică purtător de Dumnezeu. El a scris șapte epistole, în care expune învățătura despre Sfînta Treime, Sfînta Euharistie, despre Hristos în centrul vieții creștine, despre Sf. Cruce și alte probleme de morală creștină. El spune că creștinul se deosebește prin aceea că își face semnul Sfîntei Cruci, și arată cum să se facă semnul. El a creat un cuvînt nou pentru universalismul creștin exprimat prin două cuvinte: Kata-olos = este pretutindeni, care a dat noțiunea nouă de catolic (adică pînă la marginile pămîntului).

Sfîntul Iustin Martirul și filozoful († 165). Apologet creștin din timpul persecuției împăratului Marc Aureliu Filozoful, care a dat o lege anticreștină... „non licet esse hristianos = nu este îngăduit să fie creștini. Din cauză că a mărturisit fără teamă credința ortodoxă este martirizat la anul 165. Sf. Iustin Martirul și filozoful a fost cel mai important apologet. A propovăduit creștinismul în Asia Mică, Grecia și Italia. A scris apologii către împăratul Antoniu Piul și către senatul roman, în care subliniază monoteismul creștin și lămurește învățătura despre Logosul întrupat. În lucrarea „Dialog cu iudeul Trifon“ scoate în evidență superioritatea Noului Testa-

ment față de Vechiul Testament. E pomenit la 1 iunie.

Prea Cwiosul Antonie cel Mare († 356) a fost cel dintîi monah care s-a retras în pustie și a fost urmat de mai mulți ucenici. Viața lui a uimit lumea din acea vreme și a fost scrisă de Sf. Atanasie, patriarhul Alexandriei. El este ctitorul vieții pustnicești (însingurate) din regiunea Kolzim, Egiptul de răsărit spre Marea Roșie. A scris șapte epistole, care cuprind învățături folosite. Este pomenit la 17 ianuarie.

Sfinții Împărați Constantin și Elena întocmai cu Apostolii. Împăratul Constantin era fiul co-împăratului Constanțiu Chlor și al împărătesei Elena, care era creștină. Pornind la cucerirea imperiului împotriva lui Maxențiu cu o armată mică formată din creștini el are viziunea Sfîntei Cruci pe cer și a textului: „În acest semn vei învinge“. Astfel, înalță Sf. Cruce pe steagurile armatei sale și ostașii săi însuflețiți biruiesc pe dușmani. Atunci împăratul, împreună cu coregentul Liciniu, dă la 313 edictul din Milan, prin care acordă libertate religiei creștine. Se face protectorul creștinilor, dorind să lege trînicia statului roman de veșnicia Bisericii. În aceste condiții creștinii se pot organiza și pot construi biserici (bazilici de la bazileos = împărat). În biserică trona împăratul cerurilor. De numele lor se leagă descoperirea Sfîntei Cruci a Mîntuitorului la Ierusalim. Sînt pomeniți la 21 mai.

Cwiosul Teodosie cel Mare (aproximativ † 378), supranumit și începătorul vieții de obște. El a organizat viața monahală de obște după regulile Sfîntului Vasile cel Mare. Era originar din Gaza și a stăruit pentru răspîndirea monahismului, îndrumînd pe ucenicii săi prin exemplul vieții. E pomenit la 11 ianuarie.

Cwiosul Isidor Pelusiotul († 435) a fost sfetnic al împăratului Teodosie al II-lea, pe care îl sfătuiește să convoace al treilea sinod ecumenic pentru a rezolva disputa dintre Sf. Ciril al Alexandriei și Nestoriu. A fost prieten cu Sf. Ioan Gură de Aur și a scris lucrări de exegeză. Ca monah a dus o viață ascetică, a lăsat o bogată corespondență îndrumătoare, cu conținut ascetic și moral. E pomenit la 4 februarie.

Cwioasa Maria Egipteanca (sec. V) a fost un exemplu de viață monahală în pustie, temeinicită pe rugăciune, căință și caritate. Pentru viața aleasă pe care a dus-o și pentru asceza sa este trecută de către Sf. Andrei Criteanul în marele Canon

în postul Sfințelor Paști. E pomenită în Duminică a cincea din Postul Sf. Paști.

Cwiosul Justinian, pomenit la 2 august pentru viața sa aleasă. Cu această ocazie se face pomenirea împăratului Justinian († 565), mare teolog și apărător al Ortodoxiei, cel care a întrunit al cincilea sinod ecumenic la Constantinopol, în anul 553. Prin Novella nr. 6 din 545 a dispus ca legile bisericești numite canoane să aibă în stat aceeași valoare ca și legile politice. Între împărat și conducătorii Bisericii să fie colaborare. Această colaborare a numit-o „simfonia“. Sinodul al VII-lea ecumenic a restabilit principiul „simfoniei“ lui Justinian.

Patriarhul Fotie al Constantinopolului († 897) a fost un ferm apărător al Ortodoxiei împotriva inovațiilor teologice. A scris Nomocanonul, care cuprinde 14 titluri și este obligator pentru Biserica Ortodoxă din anul 920 pînă în prezent. A mai scris un tratat contra lui Filioque și un tratat contra acelora care afirmă că papa are primatul. Din cauza atitudinii sale ortodoxe a fost mereu hărțuit de tabăra adversă. E pomenit la 6 februarie.

Sfîntul Grigorie Palama († 1359) a fost mitropolit al Salonicului în ultimii ani ai vieții. Rămas orfan de la șapte ani a fost crescut la curtea împăratului, primind o aleasă educație. A intrat de tînr în monahism și a dus o viață ascetică, practicînd intens rugăciunea și înfrîmarea. A scris două „triade“ împotriva lui Varlaam, cu care începe controversa isihastă. A mai scris și „Tomul aghioritic“. A fost un mare teolog, care a „redeschis cerurile pentru conștiința credinciosului“, prin „teologia luminilor divine“, adică pe baza revelației dumnezeiești care cu harurile sale este mereu prezentă în lume. Este pomenit în Duminică a doua din postul Sfințelor Paști.

Exprimînd în cîteva cuvinte ceea ce a prins de la marele său dascăl, Origen, și din tradiția de pînă atunci, istoricul Bisericii creștine din primele trei veacuri, Eusebiu de Cezareea, scria în istoria sa (cap. III, 1; 24; V, 10) că primind încredințarea Fiului lui Dumnezeu care s-a făcut om pentru mîntuirea lumii, Sfinții Apostoli și cei 70 de ucenici, și după ei toți ceilalți Sfinți Părinți au răspîndit Evanghelia atît cu cuvîntul cît și întru putere, adică prin jertfă dusă pînă la mucenicie, ducînd fiecare din ei soarta apostolice pînă la marginile lumii cunoscute atunci. Toți cei care îmbrățișăm crezul creștin ne simțim una în Hristos, „păzind unitatea Duhului întru legătura păcii“ (Efes. 4, 3).

† NICOLAE
MITROPOLITUL ARDEALULUI

